

“...και ημείς πιστεύομεν διό και λαλούμεν...”

Δογμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Αποστολικό

Ανάγνωσμα

Κυριακή μετά τα Φώτα

Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου. (Β' Κορ. δ' 6-15)

Αρχ. Ιωήλ Κωνστάνταρος, Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Δρ. Πωγ. & Κονίτσης

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον τριαδικό Θεό για να ζει μέσα στο φως. Φως κατά την υλική δημιουργία τον περιβάλλει, αλλά “φως άκτιστον” και “απαύγασμα της δόξης” στον παράδεισο και κατόπιν κατά την αναδημιουργία τής χάριτος. Είναι το φως τού παναγίου Πνεύματος το οποίο εκδιώκει από την πνευματική καρδιά τού ανθρώπου τον ζόφο τής πλάνης και το έρεβος της αμαρτίας.

Είναι η δωρεά του Χριστού που ανακαινίζει αυτόν που ο ίδιος βεβαίως επιθυμεί την σωτηρία και τη ζωή την αυθεντική για την οποία δημιουργήθηκε και τοποθετήθηκε στην κορυφή και στο μεθόριον μεταξύ ορατού και αοράτου κόσμου.

Είναι δε τόσο πραγματικές αυτές οι αποστολικές αλήθειες που μελετούμε στο αποστολικό μας ανάγνωσμα, ώστε επιβεβαιώνονται καθημερινώς αλλά και στους τόσους αγώνες τού βίου τής εκκλησίας μας. Έτσι λοιπόν οποιοσδήποτε καλοπροαίρετος μπορεί ευκαίρως να γνωρίσει την αλλαγή που επιφέρει στον άνθρωπο η μετάνοια, αλλά και την δόξα που απολαμβάνουν οι Άγιοι. Οι φίλοι τού Θεού που αγωνίσθηκαν ισοβίως για την αγάπη και την δόξα τού Χριστού, φέροντας τον “θησαυρόν (της πίστεως) εν οστρακίνοις σκεύεσιν”.

Φυσικά η ορθόδοξη πνευματικότητα, η οδός δηλ. των αγίων δεν είναι και τόσο

εύκολη υπόθεση. Από καθαρώς ανθρωπίνης απόψεως θα λέγαμε ότι καθίσταται αδύνατη. Τούτο δε διότι όσο κι αν θέλει ο άνθρωπος, άνευ της συνδρομής τής χάριτος, αυτός παραμένει ένα απλό και εύθραυστον “οστράκινο σκεύος”. Χρειάζεται λοιπόν “η υπερβολή τής δυνάμεως του Θεού”, ώστε να αποδειχθεί ότι “ου του θέλοντος, ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού”(Ρωμ.θ'16). Και ναι μεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε αντιξοότητες• έχουμε να υπερβούμε εμπόδια• έχουμε να δούμε κάποιες φορές σε αυτόν τον υπέροχο εν Χριστώ αγώνα μας κατάματα το ίδιο το βασίλειον του Άδου “ώστε εξαπορηθήναι ημάς και του ζην” (Β' Κορ. α'8), όσο κι αν ο λόγος αυτός ακούεται ως υπερβολικός. Ναι, αυτή είναι η πραγματικότητα που τόσο ξεκάθαρα και δωρικώ τω τρόπω καταγράφει ο Απόστολος των εθνών: “εν παντί θλιβόμενοι αλλ' ου στενοχωρούμενοι... διωκόμενοι αλλ' ουκ εγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι αλλ' ουκ απολλύμενοι”. Και μέσα σε όλα αυτά ο πιστός αισθάνεται το παντοκρατορικό χέρι τού Θεού. Βιώνει την πνοήν τής χάριτος και οι πνευματικοί του οφθαλμοί αυγάζονται από το φως τού Χριστού. Άλλωστε, όπως μας διδάσκουν οι Άγιοι, όπου πειρασμοί και θλίψεις, εκεί θάττον ή βράδιον και επίσκεψις χάριτος. Και όπως ετόνιζε μια σύγχρονη πατερική μορφή: “ Όπου πόνος, εκεί άγιοι τόποι ”!

Χρειάζεται λοιπόν να έχει βιώσει ο ορθόδοξος χριστιανός τέτοιου είδους καταστάσεις και “εναλλαγές της χάριτος” κατά τον λόγο των Πατέρων για να κατανοήσει όσο το δυνατόν το Αποστολικό κείμενο, δοθέντος ότι ενώπιόν μας προβάλλεται αυτή η δωρεά τής πίστεως. Της ορθοδόξου και όχι απλώς μιας αορίστου πίστεως. Της Αποστολικής, όπως αυτή μας παρέδωκαν οι θεμέλιοι της εκκλησίας και όπως την κατέχουν, την διδάσκουν και αναλλοίωτη την παραδίδουν σε κάθε γενεά των πιστών οι φωτισμένοι και οι θεούμενοι άγιοι της εκκλησίας μας. Η πίστη λοιπόν αυτή, όταν υφίσταται, χαρίζει όχι απλώς μια εσωτερική ηρεμία, αλλά την “ειρήνην την πάντα νούν υπερέχουσαν”. Ταυτοχρόνως δε, η πίστις εποικοδομεί ολονέν και περισσότερο στην ψυχή το θάρρος τής ομολογίας. Και όπως ο αγώνας προετοιμάζει την ύπαρξη για την επίσκεψη της χάριτος, έτσι ακριβώς και η αυθεντική, η γνησία δηλ. και όχι η ψευδοσυναισθηματική ειρήνη που ριζώνει στα πάθη, καλλιεργεί την ομολογία η οποία ανθεί επάνω στο έδαφος του θάρρους, της καθάρσεως και του φωτισμού. Εάν απουσιάζει αυτή η διάταξις και η “νόμιμη άθλησις”, τότε είναι φύσει αδύνατον να σταθεί η κλίμαξ των αρετών και η βίωσις της πνευματικής ζωής που βεβαίως εκτρέφεται και αυξάνεται εντός του χώρου των ιερών της εκκλησίας μυστηρίων και δη αυτού του μοναδικού μυστηρίου τής Θείας Κοινωνίας.

Προς επίρρωσιν των ανωτέρω, της πίστεως δηλ. και της ομολογίας, ακούμε τον λόγο τού Θεοπνεύστου προφητάνακτος που τον επαναλαμβάνει τώρα ο κήρυξ τής οικουμένης προς τους Κορινθίους: “Επίστευσα, διο ελάλησα” (Ψαλμ. ριε' 1) και προσθέτει “και ημείς πιστεύομεν, διό και λαλούμεν” (Β' Κορ. δ' 13).

Είναι δε τόσο τετραγωνικός και φωτισμένος ο λόγος αυτός της Γραφής που μόνο όσοι ευρίσκονται στο σκότος τής πλάνης θα μπορούσαν να τον αρνηθούν, ή θα μπορούσαν να τον απορρίπτουν στην θεωρία και στην πράξη. Όσοι ταλαίπωροι ξεγλίστρησαν από τα όρια της εκκλησιολογίας και έπεσαν στην φρικτή χοάνη τού οικουμενισμού και γενικώς ειπείν του αλλοπρόσαλλου θρησκευτικού συγκρητισμού. Αλλά πώς μπορεί να συμβαίνει διαφορετικά, φίλοι μου, αφού η ζωντανή πίστις, νομοτελειακώς οδηγεί στην ομολογία; Ποιός λογικός και πιστός δεν προσαρμόζει την ζωή του ακριβώς σ' αυτή την πραγματικότητα; Μάλιστα. "Επίστευσα διό ελάλησα". Και εμείς, κλήρος, μοναχισμός και λαός πιστεύουμε στην μοναδική και αποκαλυπτική αλήθεια της πίστεώς μας και εξ' αιτίας αυτής της πραγματικότητας θαρραλέως και με ζήλον άγιον ομολογούμε, κηρύσσουμε αλλά και υπογράφουμε την ομολογία τής πίστεως. Αυτή είναι η πυξίδα που οδηγεί το σκάφος στον ακύμαντο λιμένα τής Βασιλείας των ουρανών. Αυτοί είναι οι αμετάθετοι νόμοι τής χάριτος και της αγιασμένης εκκλησιολογίας και με αυτές τις προϋποθέσεις "ο εγείρας τον Κύριον Ιησούν και ημάς διά Ιησού εγερεί και παραστήσει συν υμίν". Και φυσικά "τα πάντα δι' υμάς, ίνα η χάρις πλεονάσασα διά των πλειόνων την ευχαριστίαν περισσεύση εις την δόξαν τού Θεού" (Β' Κορ. Δ' 14-15).

Αυτές οι αλήθειες χαροποιούν την ύπαρξη και τούτος ο τρόπος ζωής κάνει τον πιστό να δέχεται τον αρραβώνα τής Βασιλείας τού Θεού και συνάμα να ομολογεί προς πάσαν κατεύθυνσιν "έξωθεν και έσωθεν" ότι "εκτός Εκκλησίας ουκ έστι σωτηρία"!

Εάν τώρα κάποιος έχει διαφορετικές απόψεις και βαδίζει στην πορεία του με άλλες συντεταγμένες, δεν έχει παρά να ρυθμίσει δια των αγίων την πυξίδα τού νοός προς τα ακριβή σημεία τής χάριτος. Και εάν ορισμένοι πιστεύουν και σχεδιάζουν έχοντας απροσάρμοστο στην ορθοδοξία το νου τους, ότι δήθεν θα κατοχυρώσουν τις πλάνες τους μέσω "συνόδων", ας μη λησμονούν ότι στη μακραίωνα Εκκλησιαστική ιστορία δεν υφίστανται μόνο οι αυθεντικές και Άγιες Σύνοδοι, αλλά προς αποφυγήν και αυτές οι ληστρικές.

Αμήν.

Άρχ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Πηγή: aktiston.blogspot.gr